

NYOLC TÖREDÉK EGY ELVESZETT ELÉGIÁBÓL

Ültem a Balaton partján azon az októberi délutánon, és éreztem, ahogy a föld megnyílik alattam, és éreztem, ahogy az ég megnyílik fölöttem, egyszerre a föld és az ég, egyetlen mozdulattal felhasítva a tér körülöttem, és ebben a tér és idő nélküli nyíltságban csak a víz fölött röpködő fecskék látványa volt az, ami emlékeztetett arra, hogy még élek, hogy ez még nem a halál.

*

Megérkezett a hidegfront, robogtak át a felhők a tó fölött, a nyárfasor levelek tízezreit rázta le magáról az ismétlődő szélrohamokban, aranyló levelek felhői kavargtak a szürkészöld hullámok fölött, remegtem, mást nem tudtam, csak remegni, hiába húztam magamra a szélálló dzsekit és alá a vastag, kötött pulóvert, hiába, mert a remegés ettől nem hagyott alább, hogy is múlhatott volna el, amikor remegett minden, ami vagyok és voltam és leszek.

*

Egyszerre volt a halálos félelem és az addig ismeretlen könnyűség, mintha minden, ami addig a délutánig lassan öló méregként szivárgott szét bennem, most felrobbant volna, ott keringett körülöttem, mint a pernye, és vitte a Bakony felől fújó szél az egész mocskot, felkapta, megkavarta és szétszórta a semmibe.

*

Hol voltam eddig, ki volt az, aki a halottak életét élte, a halottakét, akik körülvettek egész életemben, és azt hazudták egész életükkel, hogy csak így, csak erre, és csak eddig tart az egész, és akik – bár néhányan közülük szerettek talán – mégis csak halottak voltak egészen, halottan születtek és haláluk egy halott halála lesz.

*

Mintha valaki áthévítené a testem a puszta tekintetével, minél tovább néz, annál elviselhetetlenebb forróság önt el, mintha ki akarna égetni egészen, mint egy nyers cserépedényt a kemencében, hogy végre legyenek készen, szilárduljon meg a forma, az ívek nyerjék el végső arányaikat, puszta tekintet, amely egyszerre mindenholnan ér, a felhők között megnyíló résekből, a tó csillogásából, a föld milliárd pórusából, és annak a lánynak a szemeiből, aki mellettem ül ezen az októberi délutánon a Balaton partján, ül mellettem és nem szól, nem mond semmit egyáltalán, csak azt nézi bennem, amit még soha senki nem látott.

*

28 Tényleg mintha egy angyal elmondhatatlanul
finom érintését érezném a vállamon, de mintha
nem is a vállamat, hanem a vállamon keresztül
azt érintené meg bennem, aki az idők kezdete
óta elhagyatva és megdermedve várta ezt az érintést,
ezt az emberformára vágott bazalttömböt
az áttetsző ujjbegyek most végigsimítják,
és az ujjbegyek nyomán fény fakad fel,
a sebekből fény ömlik ki a kőre.

*

Nem a test, nem a teste, miközben a teste által,
csak a testén keresztül láttam át, a teste volt
az ajtó, a testén át vezetett az út, bele a testbe
és aztán át a testen, a legmélyebb sötétségig
egészen, a nedvek és a zsigerek, a csontok
és a hús, egészen le, és onnan aztán fel,
felfelé, és csak így, és csak rajta keresztül,
a test mögé, az angyalig.

*

Abban a házban voltam csak otthon egész
életemben, abban az idegen faházban
az idegen bútorával és az idegen illatával,
az idegen arcokkal a polcra kitett fényképeken,
az idegenség mindent átható jelenléte
kellett a soha nem érzett otthonosság
megtapasztalásához, és ami mégsem volt
igazi otthon, mert csak a tested volt az otthon,
a saját testem idegenségén át a testedbe hazatérni,
mintha lehetne hazatérni, és mintha lehetne
haza itt, ahol nem lehet.